

ind, så fik man noget vrøvl ud. Sådan må det naturligvis være.

Og dér vil jeg så gerne høre fra hr. Thor Pedersen, når han så omhyggeligt læser op fra Finansministeriets beregninger af, hvad der overhovedet kan lempes ud af nogenlunde klare oplysninger fra Venstres og De Konservative oplæg: Hvornår kommer Venstre og De Konservative med de tal, som alle har spurgt efter, siden Venstre og De Konservative under sådan en rimelig portion kaos præsenterede deres oplæg?

Hvis der er nogen, der ikke kan huske, hvad der skete, så blev man uenige om en hel masse ting, og så fremskyndede man alt muligt, fordi halvdelen stod i aviserne alligevel, og så fremkom man med et oplæg uden ret mange tal. Halvdelen af det pressemøde, der blev holdt i anledning af fremlæggelsen af denne plan, gik med, at man spurgte: Hvad er det for nogle tal, kan vi få nogle uddybninger osv., osv.? Svaret var hele tiden, at det ville man vende tilbage til senere.

Dette senere var ikke en uge efter. Dette senere er heller ikke endnu. Vi har måttet nøjes med alle steder at se nogle særdeles luftige meldinger, som man i hvert fald godt på en række punkter kan vurdere. Hvis man så skal lægge til, hvad Venstre har gået rundt og sagt i alle mulige andre sammenhænge, kan man sådan skyde sig ind på, at det kan være, man en gang imellem ved, hvor man har Venstre – selv om det sjældent er i salen. Så kan det være godt, at man siger det samme en gang imellem, sådan at vi også kan prøve at lægge de forudsætninger ind.

Vi kan sige, at vi i Socialdemokratiets politisk-økonomiske afdeling heroppe i huset har prøvet på lignende vis som Finansministeriet at regne på de tal, der ligger, og prøvet at lægge dem sammen pænt, forstået i forhold til, hvordan Venstre har meldt sig tidligere også i forhold til de pågældende forslag. Og det er blevet til noget ikke identisk med, men nogenlunde det samme som Finansministeriets beregning: at skattelettelser er noget, der siges i meget store ord, meget store beløb til mange mennesker, men når man så ser sammenregningen i Venstres egne papirer, så er det skrumpet, så forsvinder der gerne et nul bagved. Det er i hvert fald ikke på nogen måde sagligt.

Men hr. Thor Pedersen må medgive, at når Venstre stiller op med så beskedne bidrag til, hvad der reelt ligger bag de florumvundne løf-

ter, så er det ikke mærkeligt, at man kan blive nødt til at indtage nogle ret kontante holdninger til, hvordan man beregner det vrøvl, der kommer ud, når man putter Venstres vrøvl ind i maskinerne.

Så vil jeg også give fru Pia Christmas-Møller lejlighed til at svare på et spørgsmål, der hænger fra første omgang. Jeg prøvede at antyde, at De Konservative også har et problem med de dér forskellige modeller; den må så hedde en KIBU-model: når man tager De Konservative ind, så får man bøvl ud. (*Barnegråd fra tilhørerpladserne*). Det er det, der er vores påstand i forhold til den ændring, som De Konservative og Venstre meget gerne har villet have ind i det ATP-forslag, vi skal behandle om lidt, hvor man vil lave en administration, der bliver uhyre besværlig for arbejdsgiverne.

Jeg stillede spørgsmålet tidligere: Når man forlanger denne model, er det så, fordi man mener, at modellen ikke er administrativt besværlig? Det vil være fair nok, hvis man siger: Det er ikke administrativt besværligt. Så er det jo fair nok, at man gerne vil have den, hvis man synes, den på mange andre måder kunne være ordentlig. Så kan man også blive klogere, sådan at nogle af dem, der bliver ramt af denne her administrative besværlighed, ville kunne komme og overbevise om, at det er forfærdelig besværligt, og så er der jo håb forude. Så kan det blive lavet om.

Så er udgangspunktet, at man mener, at den frikortmodel, man har lavet, ikke er administrativt besværlig? Eller er forholdet det, at De Konservative er blevet halet til truet af Venstre, fordi Venstre har en lignende model på et helt andet område af skattesystemet, i forhold til arbejdsmarkedsbidraget? Hvis man indrømmede, at modellen i forhold til ATP var håbløst administrativt besværlig, ja, så havde man også trukket tæppet væk under et af Venstres yndlingsforslag. Det kan man naturligvis ikke, så for at holde ideologien hos Venstre højt, vil man hellere pådutte en lang række arbejdsgivere en vældig kompliceret administration af nogle meget små beløb.

Så altså: Enten mener man ikke, at det er besværligt, eller også gør man alt for at tækkes Venstre.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jeg ved ikke, om jeg overhovedet behøver at give en kommentar til fru Pia Gjellerup, for jeg